உதயநக்ஷத்திரம் — MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

சும் புத்தகம். சஞ்சிகை ௨௭.] ஆஅசகூ ஸு. புரட்டாசி. ௨௯ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, Sept. 13, 1849. [Vol. IX. No. 17.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—*two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To *Subscribers who receive the Paper by mail*, each copy, *inclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year*; their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny*, being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

JAFFNA—The Missionaries.
POINT PEDRO—Rev. E. J. Robinson.
CATTAVELY—Mr. J. White.
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
COLOMBO—Messrs P. B. Fernando and Son.
KANDY—Mr. L. Lawton.
TRANQUEBAR—Mr. Jeddidiah Adams.
BATTICALOE—Rev. J. Gillings.
MADURA—Rev. C. F. Muzzy.
DINDIGUL—Rev. J. Rendall.
MADRAS—P. R. Hunt, Esq.
ISLE OF FRANCE—Mr. George Coe.

நாற்சமைய கோளரி.

எம் காண்டம்.—௩ம் பிரிவு.

பக்கமாய்ப் பள்ளிமேற் பாவினதடியிற் பத்தரா வரிசையாயையர் பத்தரும்புகுந்து புறப்படும் வாசற் படிப்படி மிதித்துமுள்ளே—அக்கசாலையிலிங்கமாய்ச் செய்த தடங்கலுங் கல்லுகளவாவதவணமாலேத்தி மாடவர் துதிக்க அதுபமாகுமா மதியே—மக்களோவறியாமையினாற்செய்வார் மாலேதற்காரமதைச்செய்தார்வைகுண்டனிராமலிங்கவனத்துதித்தால் வணங்கினவிவர்பரமாமா—இக் கதை படிப்பேர்கிரிகாதிருப்பதென்னவாச்சரியமிப்பொழுது வீச்சுரன்றிருமாலிருவரைப்பணிந்தால் ஏகவனத்தொழுவதாயிடுமோ.

என்பதல்ச் கோலிற் பக்கங்களாகக் கட்டின மதில்களுக் மேலுங் கீழும்படுத்த தளவரிசைகளும், ஐயரும் சீவதும் புகுந்து புறப்படுகிறவாசல்ப் படியாகவும் மிதித்தேறும்படிக்கட்டாகவுங் கட்டினதும் அந்தக் கோவிலுக்குள்ளே கம்மாளர் இலிங்கமாகச் செய்ததுமெல்லாங் கல்லுகளல்லவா? ஆமென்றால், அந்த இலிங்கத்தை விஷ்டுணு துதித்து மனுஷர் கும்பிடுகிறதற்குப் புத்தியே. அது கடவுளாகமா? மனுஷரோ தங்கள் அறியாமையினாலே அப்படிச் செய்வார்களென்று சொல்லலாம். ஆனால் ஞபங்கள் தெய்வமென்று சொல்லுகிற விஷ்டுணு எதற்காக அப்படிச் செய்தார்? வைகுண்டவாசனென்கின்ற விஷ்டுணு இராமலிங்கவனத் துதித்தால் இராமலிங்கத்தைத் தொழத இந்த விஷ்டுணு கடவுளாகக் கூடுமா! இந்தக் கதையை இராமாயணத்திலும் வேறே புத்தகங்களிலும் வாசிக்கிறவர்கள் கிரிகிக்காதிருக்கிறதேன்ன ஆச்சரியம்? அப்படிப்பட்ட துமிர்களுக்த இந்தக் காரியங்கவனாற்று விசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவென்பீர்களானால் சீவன் விஷ்டுணு என்கிற இரண்டு மனித இராசாக்களைப் பணிந்தால் அது ஒன்றான ஏகமாகிய இயேசுக்கிறீஸ்துவைத் தொழிறதாய்ப் பலன்தருமோவென்றிருக்க நாங்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியரென்றும், மேற்படி,

௩ம் காண்டம் முதற் பிரிவு.

இனி மகா விஷ்டுணுவினுடையவுற் நடபடிக்கையின் இலட்சணங்களையும் அவனுடைய தசாவதாரத்தின் மாறுபாடுகளைக் குறித்துஞ் சொல்லியது.

பேரின்பமாவ விருத்தம்.

மூவரையுஞ் சனியன்தான்பிடித்ததாலே முதலோ
ருவன்றவதயிழந்தான் முக்கணுள்ளோன்—சா
வவுருமெனமுனிவன் தனக்குமஞ்சித்தானெளித்கா
னவேலி தன்னிலேதான்—பாவியென்ற திருமா
லோர் பெண்ணினாலே பதியிழந்து பாரியுடன் வன
த்திற் சென்றான் — தேவனென்றேயிவர்கடம்மை
வணங்கினாலித்திறமையுள்ள கதியருளுந் தேவனு
மோ.

இரட்டையாசரியவிருத்தம்.

பத்துருவேடுத்தாற் பிருக்டுசாபம் பழியினைத் தீர்த்திடத்தீருமால் பங்கயனல்லவா பெரியவராரிக்குப் பவன்பிமா முகுந்தவுயுஞ்—சத்துவ மற்ற குழந்தைகளாகச் சபித்திடப் பிருகுவின் மவனி சத்தியாரிடத்தில் வாங்கினள் பார்ப்பார் தாதர்களாண்டிகணேறிகள்—புத்தியாலுணர்ந்துசிந்தவனசெய்ய பொருட்பிரயோசனமின்றி புதைத்துழற்கண்டபஞ்சுபோல் வெந்து போவதற்கேதுவாயிருக்க—இத்துவணமதபேதங்களாற்றமிழரேப்படித் தேறுதலடைவா ரிச்சுரன்றிருமால் இருவரைப் பணிந்தால் ஏகவனத் தொழுவதாயிடுமோ.

என்பதில், விஷ்டுணுவின் மகன் பிரமா வேர் உண்டாக்கினவர்களில் ஒருதனுகிய பிருகுரிஷியிட்டசாபப்பழியைத்தீர்க்க விஷ்டுணுபத்து அவதாரமெடுத்தால் அப்போது விஷ்டுணுவைச் சபித்த பிருகுரிஷியைப் பேற்ற பிரமா விஷ்டுணுவைப் பார்க்கப் பெரியவரல்லவா? சிவன் பிரமா விஷ்டுணு மூன்று பேரையும் பலமற்ற குழந்தைகளாகச் சபிக்கிறதற்கு பிருகுரிஷியின் பெண்சாதி நாகவல்லி சத்துவம் யாரிடத்திலே பெற்றாள்? இவள் திரிமூர்த்திசுவைப் பார்க்கச் பெரியவளல்லவா! பார்ப்பார்தாதர் ஆண்டிகளுடைய வேத மார்க்கங்கள் புத்தியினாலே சிந்திக்கப்பட்டால் அவைகளில் பொருளும் பிரயோசனமுமில்லாமல் அவைகள் சாம்பலிலே புதைந்த நெருப்பைக் கண்ட பஞ்சுபோல வெந்து போகிறதற்கேதுவாயிருக்கக்கொள்ள இப்படிப்பட்ட மதபேதங்களால்த் தமிழர் எப்படித் தேறுதல் அடைவார்கள். சிவன் விஷ்டுணுவென்கிற இரண்டு மனித இராசாக்களைப் பணிந்தால் அது ஒன்றான ஏகமாகிய யேசுக்கிறிஸ்துவைத் தொழுகிறதாய்ப் பலன்தருமோவென்றிருக்க †நாங்கள்வேதத்திற்கு ஐயோக்கியரென்றும், மேற்படி.

†பிருகுவினால்விஷ்டுணுசபிக்கப்பட்டதை இருசமையிளக்கம் பிருகு சாபப்படலம் பாட்டு, க. முதல், ௩டு. வரையிலேயும் திரிமூர்த்திகளும் பிருகுவின் பெண்சாதி நாகவல்லியினால் குழந்தைகளாகச் சபித்துப் பால்கோடுத்துப் பிறகு சாபநிவிர்த்தியாக்கிவிட்டதைச் சுருக்கக்காந்தம் இரேணுகாதேவி உற்பவசுருக்கம் பாட்டு, ௩௨. முதல், ௩கூ. வரையிலேயுங் கண்டறிந்துகொள்க.

மேற் சொன்ன சிவவனவிட விஷ்டுணு நல்லவனோ தெய்வீக மகிமையில் நானமுள்ளவனோவென்றறிவதற்கு அவனுடைய துன்நடபடிகளைக்கொஞ்சஞ் சோதித்துப் பார்க்கக்கடவோம். ஆனால் சர்வமகாவிஷ்டுணு மயம் செகத்தென்று சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே அவன் முதல் விசை சத்தியவிற்றிலே உற்பத்தியானனென்றும், கடசியில் உருத்திரனுக்குப் பிறந்தானென்றும் உங்கள் புராணக்காவியங்களில் வெளிப்படுத்தியிருக்க, இப்படிக் கொத்த விஷ்டுணுவானவன் அத்திரி மகா முனியினுடைய ஸ்திரி அவனுக்கு ஈயென்கிற பத்தினியினாற் சபிக்கப்பட்டுக் குழந்தையாய்ப்போனவனை நாரத மகாமுனியினுடைய புண்ணியத்தினாலே மீட்டுவிட்டானென்றும் விஷ்டுணு பன்றியாய் வேஷங்கொண்டு சிவன் பாதங் காணாமற் போனானென்றும் அன்று சிவன் நஞ்சை உண்ணவிட்டால்விஷ்டுணுவும் பிரமாவும் மற்றப்பெயர்களுஞ் செத்தவிடம் புல்முளைத்துப்போமெனறும், அந்த நஞ்சை உட்கொண்டவர்கள்யாவரும் இறந்துபோவார்களென்று உலகத்தவர்கள் நிச்சயமாயறிந்திருக்க, இச்சிவனும் நஞ்சினாலே செத்துப்போனானென்றும் வேளியாகலில்லையா? சதுர்வேதசித்தாந்த அந்தகரேபின்பு அவர்கள் கடைசியில் கேண்டகந்நியென்கிற வேசியை சேட்டைபண்ணி அவள் வயிற்றிலே கல்லாய்ப் பிறந்தானென்றும், அந்தக் கல்லுக்குப் பேர் சாளக்கிறமமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள்.

சிவவாக்கியர் கலி.

ஒன்றையொன்றுகொள்ளுடேன் உணர்வுசெய்திருக்கினும் — மண்ணினாலுடுபொய்களவுமாறுவேறு செய்யினும் — பன்றிதேடுமீசனபறிந்துகூட வல்லிராய் — அண்ணுதேவருக்குள்ளே அறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

என்பதில் சிவவாக்கியன் சிவபதத்திலிருந்துப்போது இந்தப் பாட்டை இப்படிச் சொன்னான்.

அருணகிரியந்தாதியில் வெண்பா.

வானவருமிந்திரரும் மால் பிரமனுஞ்செத்து போனவிடம் புல்முளைத்துப்போகாதோ ஆனபிரான் முத்தனருணேசன்முர்த்தியன்று நஞ்சையள்ளிப் புத்தியுணுண்ணதேபோம், என்றும்.

கன்னபுமாலே கடவுளிலும் நீ பெரியோன் உன்னிலும் நான் பெரியோன் ஒன்றுகேள் இன்னதென உன் பிறப்போ பத்து உயர் சிவனுக்கோர் பிறப்பு என் பிறப்போ எண்ணிமுடியாது.

இப்படி விஷ்டுணுவை மகா தெய்வமென்று புராண பிரவந்தங்களிலே சொல்லியிருக்கவில்லை. ஆனால் விஷ்டுணு பத்திக்காரர் பலவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அவ்விஷ்டுணு மதத்தார் பலவிதமாயிருக்கிறதுமன்றி அவர்களுக்குப் பற்பலபேர்களுமுண்டு. அதாவது தத்துவாதிகள், வைஷணவர், இராமாஞ்சிகள், எம்பெருமான்மதத்தார், சாத்தினவர், சாத்தாதவர், தாதர் முதலியவர்களுமிருக்கிறார்கள். அவரவர்களுக்கு பலபல மந்திரதந்திரங்களும் முத்திரைஇரகசிய தானங்களுமுண்டு. அவர்களெல்லாரும் விஷ்டுணுவை உலோக இரட்சகராகப் பாராட்டி ஆதிவிஷ்டுணு சர்வம் விஷ்டுணு மயமென்று துதிக்கிறார்கள். அவன் ஆதிகாரணமான தெய்வமென்றும், அவ் விஷ்டுணுவில் ஆட்டுச் சுருபமென்றும், ஈரேழு பதினாலு உலோகங்களுஞ் சீவன் மற்றுமுண்டான முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் பன்னிரண்டு சூரியனும் அவர் கற்பத்திலே இருக்கிறதென்றும் அவருக்கு ஆடையாபரணங்கள், தொளசிமாவை, கிரிகிடம், சங்குசக்கிராயுதங்கள், கருடவாகனமும் மூன்று பெண்சாதிகளும், ஒருதி இலட்சிமி மார்பிலேயும், ஒருதி பூதேவியும், மற்றொருதி சலதேவியும் இரண்டுபேரும் இரண்டு பாரிசத்திலேயும் வைத்துக்கொண்டு வைகுண்டத்திலும் திருப்பாற்கடலிலேயும் ஆலிவலமேலும்பள்ளிகொண்டிருக்கிறானென்றும் இவன் உலக இரட்சகனென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அவ்விஷ்டுணுவானவர் உலகத்தை எப்படி இரட்சித்தானென்று கேட்டால், அவன் அநேக அவதாரமெடுத்து இரட்சித்தானென்பார்கள். அவன் எடுத்ததாக சொல்லப்பட்ட அவதாரங்களில் மச்சு, சுர்ம, வராக, நரசிங்க, வாமன, பரசுராமன, இராம, பலபத்திர ராம, புத்த, கற்கியவதார என்னப்பட்ட தசாவதாரங்கள் விசேஷமாய் மகா பிரபலியமாயிற்று. ஆதலால் இவைகளை ஒவ்வொன்றாய் பற்றிச் சோதித்தாராயவேண்டும் அவனிப்படியாய்ப் பதினொரு பிறலியாய்ப் பிறக்கவந்த காரணமேதென்றால், இப்படிப் பலவித அவதாரமேடுத்தானென்று சொல்லிவருகிறார்கள்.

அதில் முதலாவது மச்ச அவதாரம்.

அந்த மச்ச அவதாரமாவதி யாதென்றால், முன்னொரு கற்ப முடிவிலே அல்லது பூர்வ காலத்திலே பிரமதேவன் ஆயுச இவப்பினாலே நித்திரை போனான். அப்படி நித்திரைபண்ணுகிறவனிடத்திலே வேதங்களிருக்கலாகாதென்றும், அவ் வேதமானது வழியில் நடந்துபோகிறபோது அதைக் கண்ட அயக்கிரிவனென்கிற கள்ள இராட்சதன்கையிலே அகப்பட்டதாம். அவன் பேரைச் சிலர் இலங்காதான் என்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அந்தத்திருட்டு இராட்சதன் வேதங்தவள எடுத்துக்கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்துக்குள்ளே ஒளித்திருக்கக் காணுனும். இதுநிமித்தியமாக விஷ்டுணுவானவன் அவன் பேரிலே ஒருவன ஏவிவிட்டு தெரியாமல் நூறு இலக்க யோசவனநீண்ட ஒரு மச்சமென்கிற மீன் பிறப்பாய்ப் பிறந்தானும். ஆனால் இந்தச் சலத்திலே இருக்கப்பட்ட இராசாக்கள் முதலாய்த் திருடர்பேரிலேயாவதி மற்றொந்தெந்தத் தேசத்து இராசாக்களின் பேரிலேயாவது படையெடுக்கவேண்டுமானால் தாங்கள் அவர்களைச் சட்டைபண்ணி அவசரமில்லாமல் தங்களுடைய படைத்தலைவரையனுப்பித் தேசங்களைப்பிடித்து யழித்துச் சங்காரம் பண்ணிவருகிறது நிச்சயமாயிருக்க அப்படி முதலாய் விஷ்டுணுவுக்குத் தெரியாமல் மச்ச அவதாரமெடுத்தானும். அந்த மீன் எப்படிக்கோத்ததென்றால் சிறுசெவுளும், பெரியமீசையும், தலுறந்தவாலும், பச்சைசிறச்செதிளும், வளைந்தழுக்கும், ஒளிவுள்ள கண்ணுமுள்ளதாம் அந்த வடிவாய்விஷ்டுணுசலத்திலேயூர்ந்து உடலநெளித்துத்தலையைச்சாய்த்து மீசைகளை அசைத்துத் தான்டித் தான்டி விழ

ந்து மச்சசேஷனடையநேகஞ்செய்துகொண்டு அயக்கிரியேன்பலவனத் தேடிப்பிடித்து அவனையுஞ் சங்கரித்து தேசங்களைச் சிக்கறுத்துக்கொண்டு வந்து நித்திரையன்னி எழுந்திருந்த பிரமாவின்மகயிற் கொடுத்தானும். இந்தக்கதையின் வரலாறுபாகவதத்தி லெழுதியிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கின்றது. ஆனால் வேதமெப்படிநடந்துபோச்சுது! அது நடந்ததென்றாலுங் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மாயையாய்ப் போகிற வேதத்தை இராட்சதனேப்படிக்கண்டு திருடினால்! மேலும் இதினிமித்தம் ஆதிதேவன் சொற்பச்வனும்ப் பார்க்க வேணுமோவென்ன! இதெல்லாம் பரியாசமும் விளையாட்டுக்கும் வம்புக்கும் ஈங்கிசைச்குஞ் சமானமுமா யிருக்கிறதல்லாமல் தெய்வீகத்துக்கு யோக்கியமாய்க் காணமல் அமோக்கியத்துக்கு இடமானதாயிருக்கிறதென்று தீருகிறாயிருக்கச் சதுர்வேதித்தாந்த அந்தகரே! இதைக் கூர்ந்து பார்க்கிறதோடே கூடச் சொல்லிய இரட்டையாசரியலிருத்தமாவது என்னவென்றால், இன்னும் வரும்.

D. Rayapan.

மோட்சானந்தவியாகிய பரமகுருபரன் ஆரேன்பதைப்பற்றி அருளானும் மருளானும் பேசிக்கொண்ட

சம்பாஷனை.

அருள். வேதவியாதனும் வெகு காலங்ஞானிகளுங் கட்டிவிட்ட வேதங்களையுஞ் சாஸ்திரங்களையும் பல நூல்களையும் பார்த்து அவைகளின்படி நடக்கிறவர்கள் பரகதி பெறமாட்டார்களென்பதாய் வேதாந்திகளும்சித்தர்களும் பல ஞானிகளும்எழுதின மெஞ்ஞான நூல்களை இவ்வூரில் எல்லாச்சாதியாரும்வாசித்தாராய்ந்திருக்கிறார்களோ?

மருள். எல்லாருமல்லச் சிலர் மாத்திரம் இவ்வித ஞான நூல்களைச் சம்பாதித்து வாசித்துப் பார்க்கிறதுமுண்டு. தங்கள் வசத்தில் வைத்திருக்கிறதுமுண்டு. ஆகிலும் இதுவெல்லாங் காட்டுக்கெறித்த நிலவுக்குங் கடுவெளியிற் பெய்த மழைக்குமொப்பாகப்போவதேயன்றிப் பயன்படக் காணவில்லை

அருள். ஏரே பாபரவஸ்து உண்டென்றும் அவருக்கு ஆதியும் அந்தமுமில்லையென்றும் அவரையன்றி வேறொருவரை வணங்குகிறது பாவமென்றும் அப்படி வணங்கிறவர்கள் பரகதியடையார்களென்றும் தேவன் அருள்கொண்டு ஒரு கன்னியினிடமாக நரருவாகப் பிறந்து நரரை நரகத்துக்கு நீக்கி மோட்சத்துக்குச் சுதந்தராக்கப் பரமகுருபரனாகி இவ்வுலகில் ஒருவர் வந்தாரென்றுஞ் ஞானிகள் பாடின இந்தப் பாடல்களைக்குறித்து நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?

மருள். ஏரே பாபர வஸ்து உண்டென்றும் அவரையன்றி வேறொரு வஸ்துவையும் வணங்கினால் மோட்சங் கிடையாதென்றும் நான் நன்றாய் அறிந்திருந்தாலும் ஒரு கன்னியினிடமாக மனுஷாவதாரமெடுத்துத் தேவன் பரமகுருபரனாக வந்தாரென்று ஞானிகள் பாடின அந்தப் பரமகுருபரன் அரேன்கிறதை இதுவரையுமறியாமல் மயங்கித்திரிகிறேன் ஐயா.

அருள். உலகத்தில் மனுஷரை மீட்க முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்கள் மனுஷவதாரமெடுத்து வந்திருந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டவர்களில் அந்தப் பரமகுருபரனும் ஒருவராகவந்திருப்பாரென்று நீர் நினைக்கவில்லையோ?

மருள். நான் நினைக்கவேயில்லை.

அருள். ஏன் அப்படி நினைக்கவில்லை?

மருள். ஏனெனில் எங்கள் ஞானிகள் அந்த முப்பத்துமூன்றுகோடிதேவர்களின் அக்கிரமச் செயல்களைக் குறித்து எழுதின பாடல்களை எங்கள் புத்தியிற்றோற்று பார்த்தால் தேவன் மனுஷவதாரமெடுத்து வந்தாரென்று ஞானிகள் பாடின அந்தப் பரம குருபரனின் இலட்சணங்களுக்கு மாறுபடுதினால் அவர் அவர்களிலொருவரல்லவென்று நினைக்கவேண்டியிருக்குது.

அருள். பாவத்திலேபிறந்து அநேகந்துற்கிரியைகளைச் செய்து தங்களைத்தானே தேவர்களென்று சொல்லி மனுஷரை அலுப்பினவர்களுடைய ஆகாத நடக்கைகளைக் குறித்து ஞானிகள் பாடின சில பாடல்களைச் சொல்வீரா?

மருள். சொல்லுகிறேன் கேளுமையா.

மூவரும் மூவரல்ல முப்பத்து மூன்றுகோடிதேவர் தஞ்செயலைக்கேட்டாற்றெரிந்துவருவருப்பார் நாவலரி முதலாயுள்ள ஞானிகளனைத்துமிங்கிப் பாவமாளிகைக்குத் தள்ளிப் பரப்பரக்கடிமைசெய்வார்.

மூவரையுந் தனியன்தான் பிடித்தாலே முதலொருதன் சீரழிந்தான் மூக்கண்ணுனுளோன்—காவுவருமொழுனியன்றறைக்காய் அஞ்சித்தானெரிச்தானவிலி தன்னிலேதான்— பாலியெனுந்திருமாலோர் பெண்ணினாலே பதியிழந்து பாரியுடன் வனத்திற் சென்றான் — தேவரென்றேயிவர்கடன்னை வணங்கினுலித்தீமையுள்ளோர் கதியகுஞந் தேவராமோ.

அரசிழந்துமனையிழந்தும் பதியிழந்துமையகோவென்றலையிழந்தகாலங் கான் முதலாமக்கருடன் சண்டைசெய்து கடியகோலபாதகங்கள் புரிந்ததல்லால் வரிசையுடன் தான் பிறந்த குலத்தினுள்ளவனிதையரைக் கற்பழித்துமதனால் கொந்துதீரியமவர்தவனக்கடவுளென்று பாரிற் செப்பியதாலேதுப் பலன் செப்புவிரே. (இன்னும்வரும்.)

உதயதாரகை.

ஆ ஆரசகஷ புரட். மாதம், ௰ரு. தேதி.

பிரதேச சமாசாரம்.

முன்னே அமேரிக்கா முற்றுக்கும் முகாமைக்காரனுயிருந்த போக் என்பவர் வயிற்றுவலவு என்னும் வியாதியினுல் பிறகிட்ட ஆனி மாதம் முதலாந் தேதி காலஞ்சென்றுவிட்டார்.—பொற்சுரங்கங்கள் காணப்பட்ட காலிபோனியாவென்னும் ஊருக்கு அமேரிக்கரைப்பார்க்கிலும் பிரதேசத்திலிருந்து அனேகனங்கள் வந்து கூடுகிற்படியால், அவ்விடத்தில் ஒருவேளை சிறிது இலாசடிகள் உண்டுபடும் போலேயிருக்குது. அவ்விடத்திற் குடிபதியாய் இருக்கின்ற அமேரிக்கர் ஓர்வகையான அரசாட்சி உண்டுபண்ணி அதற்காதாரமாகச் சிறிது படைமுயற்சிகளையுஞ்செய்து, பிரதேசத்தவர்கள் இவ்விடம்வந்து சுறங்கமெடுக்கிறதற்குரித்துள்ளவர்கள் அல்லவென்று தீர்மானம்பண்ணி இருக்கிறார்கள். காலிபோனியாவிலிருந்து உலகத்தின்கண்ணுள்ள பற்பல தேசங்களுக்கும் இந்தளவும் ஏற்றியனுப்பப்பட்ட பொன்னின் விலை பத்திலட்சம்பவுன். இவ்வளவு திரளானபொன் அவ்விடத்திலிருந்தாலும் பொன்னள்ளுவது மிகவுந் தோந்தரவும் வருத்தமும் உயிருக்குச் சேதமுமென்று நினைத்து வெட்கத்துடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகிறார்கள்.

கங்கேரியர் என்னுஞ் சாதியார் யுத்தத்தில் ஏற்பட்டு, அத்தால் அனேகர் உயிர் மடிந்ததைப்பற்றி அமெரிக்காவார் மிகுதியும் பரிதாபங்கொண்டிருக்கிறார்கள். கோதாரியுமோ மிகுதியாய் அழிவுசெய்வருகுது. ஒரு கிழமையிற்குள்ளே சேக் லூஐஸ் என்னும் ஊரிற் பேதியவாதியினுல் இறந்தவர்கள் அஞ்நூற்றுமூன்றுபேர். மெக்சிக்கோ, கன்னெடே என்னும் ஊர்களிலும் பேதியவாதி மெத்த மும்முரமாய் நடக்குது. கோதாரி ஒருபுறமாய் அனேகரை அழிவுசெய்துவர, அமேரிக்காவில் இந்தியரோ திரளாக வழியிலேநின்று காலிபோனியாவுக்குப் போகிற பயணக்காரரை அடித்துப் பறித்துக் கொள்ளை எடுக்கிறார்கள்.

இரண்டுகப்பல்முட்டி ஒன்று சேதமானது.—பிறகிட்ட ஆனிமாதம் இருபத்தேழாந்தேதி 'இயூரேப்பா'' என்னும் புகைக்கப்பல் அமேரிக்காவிலுள்ள நியூயோர்க்குப்பட்டினத்திலிருந்து ஜீவப்பூல் என்னும் பட்டினத்திற்குப் போகிற வழியில் "சால்ஸ் வாட்லேற்'' என்னுங் கப்பலிற் கனதாக்காய் முட்டிற்று. அப்பொழுது சால்ஸ்சாட்லேற் என்னுங் கப்பல் முன்று நிமிஷத்துக்குள்ளாக அமிழ்ந்திப்போயிற்று. அப்பொழுது அதிலேறிப்போனவர்களில் நூற்றுமுப்பத்தைந்துபேர் மாண்டு போனார்கள். கனத்த பனிப்படலத்தினிமித்தம் இச்சம்பவமுண்டாயிற்று. இயூரேப்பா என்ற கப்பலின் துணையினுல் நாற்பத்தைந்துபேர் தற்காக்கப் பட்டார்கள். அந்தக்கப்பலுக்கும் வெகு சேதமுண்டாயிற்று.

ஆஸ்திரியா, கங்கேரி.—ஆஸ்திரியாருக்குங் கங்கேரியருக்கும் உண்டான கடும்போரைப்பற்றி ஏரோப்பைத் தேசத்தில் மாத்திரமல்ல மற்றும் இடங்களிலும் பெரிய உண்டாக்சி உண்டாயிருக்குது. ஆஸ்திரியரும் அவர்களுக்குப் படைத்துணவராய் வந்த மற்றுஞ் சேனைகளுமே பிரதானமாய் வெற்றியடைந்து ஐான்முறுன்று பட்டினத்தையும் பிடித்துக்கொண்டார்கள். கோமோன் என்ற ஊருக்குக்கிட்ட இவர்கள் லேகுசாளாய் யுத்தம்பண்ணினபொழுது இருபக்கத்திலும் அனேகமாயிரம்பேர் வெட்டுண்டு உதிரஞ்சிந்தி நாசமானார்கள். தோற்றோடின பகுதியில் அனேகர் தங்கள் விதவாசல்களையும் ஊர்சேசங்களையும் விட்டுமேலயடார்களு நெருங்கிய தேசங்களிற்போய் ஒளித்திருந்து சந்துருக்களைச் சுயிப்பார்கள்போலே காண்குது. கங்கேரியனுச்சேர்ந்த படைச்சனத்தின்தோகை இரண்டிலட்சங்காணும்.

இங்கிலாந்து.—இங்கிலீசுகாரர் இற்றைக்கு ஐான்டோத வருடத்திற்குமுன் ஸாகோர்ச் சனங்களுடன் வல்யுத்தம்பண்ணி அவர்களை வெல்லமுடியாத்து அவர்களிடங் கொள்ளையாடி எடுத்த ஆஸ்திகளுக்குத் தாங்களும் உரித்தாளிகளென்று அவ்விடத்திற் போர்பண்ணின சேனைகள் பாலிமேந்தென்னும் சிரேஷட சங்கத்தாருக்கும் முறைப்பாடுபண்ணி இருக்கிறார்கள். அந்தமுறைப் பாட்டைக் கோவரணமேந்தார் திரும்பவும் ஆலோசனைபண்ணும்படி வைத்திருக்கிறார்கள்.

அயலாந்துக்குப் போய் வரும்படி இராசாத்தி பிரயேத்தனம்பண்ணுகிறபடியால் அவ்விடத்திலும் அவளுக்கான மாயாவதுசெய்து அவளை அழைக்கிறதற்கு அனேகமுயற்சிகளைப் பண்ணுகிறார்கள்.

கோதாரிவியாதி அனேக பட்டினங்களிலும் பெரிய கிராமங்களிலும் பிரதானமாய் லொங்தோம் பட்டினத்திலும் மகா மும்முரமாய் நடக்குது. ஒரு கிழமையில் லொங்தோம் பட்டினத்தில்மாத்திரம் இறந்தசனம் ௩௩௩. இது அதற்கு முந்தின கிழமையிலே செத்தத்தில் இரண்டத்தவன. இந்த வியாதி எவ்வளவு கதியாய்ப் பரம்புதென்று பார்க்கில், ஒருநாளோனுக்கு இருபத்திரண்டுபேர் மரித்துவந்தார்கள். ஆறு கிழமைகள்ளாக நாளொன்றுக்கு மரித்த சனம் ௩௩௩.

அற்பன்வேலைக்கு அதிகசம்பளம்.

இதைப்பற்றி இங்கிலாந்தில் ஒருவர் சொல்வதென்னவெனில் ஆ௮ஆ ஆண்டு பாப்புவானவர் ஒரு இஸ்திரியைப் பரிசுத்தஞாட்டியாக்கிறதற்கு நேப்பிலிஸ் என்னுந் தேசத்தரசனிடமிருந்து ௪ரு பவுணும், ஆ௮ரு௩ும். சமும். அல்லது சகம். அண்டனவில், ஒருத்தியினுடைய ஆத்துமா இரட்சிக்கப்படுகிறதற்கு ஒரு பூசைமாத்திரம் வாசிக்கிறதற்கு ஏஞும் பவுணளவுக்கு வாங்கினுரென்று சொல்லித் தான் சொன்ன காரியத்தில் ஏதும் பிசகிருக்கில் அதை அறிந்தவர்கள் வெளிவிடவேண்டுமென்று கேட்கிறார்.

ஒருவன் மனந்திரும்பிக் துணப்படுகிறதற்கு ஓர் அஞ்ஞானி காரணமாய் இருந்தானென்பதைப்பற்றி அவன் ஒரு குருவானவருக்குச் சொன்னதேன்னவெனில், இற்றைக்கு நான் குணப்பட்டு அன்பது வருடமாயிற்று. எப்படியெனில், ஒரு இங்கிலீஸ கப்பலில் ஒருநாள் நான் கற்குத்தாலில் இருந்தபொழுது, சிறிதுவேலைசெய்யும் முகாதிரமாய் ஒருநாயிற்றுக்கிழமை கரைக்கிறங்கிவந்து வேலைசெய்துகொண்டிருக்கையில், அந்நேரம் ஒரு அஞ்ஞானி என்னைப்பார்த்து நீ ஒரு கிறீஸ்தவனேவென்று கேட்டான். அதற்கு நான் ஆம் அப்படித்தானென்றேன். அதற்கு அஞ்ஞானி சொன்னது, உன்னுடைய பரமபான் ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே வேலை செய்யென்று சொல்லுகிறுரோ! என்றான். அப்பொழுது நான் வெட்கிப்போய்த் திரும்பவுங் கப்பலிற்போயிருந்தபொழுது இந்தக் கேள்வி அடிக்கடி என் மனதிலே வந்ததினுல் நான் முழுந்தட்டிவிட்டு எனதறியாமையையும் பாவத்தையும்பற்றி அறிக்கையிட்டு அந்த நிமிஷந் தொடுத்துச் சத்திய கிறீஸ்தவனுனேன்.

உவாந்திப்பிராந்தி.

கோதாரியென்னுங் கொடிய பேதிவியாதியானது மறுபடியும் யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கித்தேருவிலும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த தெல்லிப்பழைக்கோலிற்பற்றுக்கருகாவும், சந்தரோடைக்குறிச்சியில் ஒருபகுதியிலும் காணப்பட்டுச்சிறிது பேரை மரணத்துக்குள்ளாக்கி வருகின்றது. ஆகிலும் இற்றைக் கொருகிழமைக்கு முன்னிருந்ததிலும் இபபொழுது சற்றே தணியவுடும்போலே காண்குது

வட்டுக்கோட்டையிற் சாஸ்திரப்பள்ளிக்கூடத்திற்குத் தலவவாயிருந்த கனம்பொருந்திய என்னிறிக்சாட் கோய்சிங்ஞன் ஐயரும் அவர் பாரியும் துன்பத்தினிமித்தம் தங்கள் சொன்ன தேசமாகிய அமேரிக்காவுக்குப் போகும்படி இந்தமாதம்ப்த்தாம்தேதி திங்கட்கிழமை சென்னபட்டினத்திற்குப் பயணம்பண்ணிவிட்டார்கள்.

மேரி ரேப்பாட்சன் அப்தோப் என்னும் அம்மாளுடைய மரணம்.—இற்றைக்கு நாவலந்து வருடத்திற்கு முன் உடுப்பிட்டியில் மரணமடைந்துபோன கனம்பொருந்திய என்றி அப்தோப் என்னுங் குருவினுடைய விதவையாகிய அப்தோப் அம்மா இந்தமாசம் இரண்டாந் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு நாலுமணிபோலப் பண்டத்தெருப்பிற் காலஞ்சென்றுவிட்டா. இவவுடைய நாயகனிறந்த பிறகு தன்னுருக்குப் போய்த் தன் இனத்தவர்களையுஞ் சினேகிதர்களையுங் கண்டு அவ்விடத்திலிறப்பதிலும், அஞ்ஞானிகளுக்குள்ளே வாசம்பண்ணி அவர்களுக்கு நன்மையுஞ் அவர்களுக்குள்ளிருந்துகிறந்துவிடுவதுதிகஉத்தமமென்றெண்ணி இவ்விடத்திலேதானே மரித்து உடுவிலில் அடக்கம்பண்ணப்பட்டா. கத்தருக்குள் மரிப்பவர்கள் பாக்கியவான்கள். அவர்களுடைய முடிவோ மகாதானமும் பாக்கியமுமானது.

MORNING STAR.

Jaffna, September 13th, 1849.

OUR WONDROUS ATMOSPHERE.

The atmosphere rises above us with its cathedral dome, arching towards the heaven, to which it is the most familiar synonyme and symbol. It floats around us like that grand object, which the Apostle John saw in his vision—"a sea of glass like unto chrystal." So massive is it that when it begins to stir, it tosses about great ships like playthings, and sweeps cities and forests, to destruction before it. And yet it is so mobile that we have lived years in it before we can be persuaded that it exists at all, and the great bulk of mankind never realize the truth that they are bathed in an ocean of air. Its weight is so enormous, that iron shivers before it like glass; yet a soap-ball sails through it with impunity, and the tiniest insect waves it aside with its wing. Its ministers lavishly to all the senses. We touch it not, but it touches us —Its warm south wind brings back color to the pale face of the invalid; its cool west winds refresh the fevered brow, and make the blood mantle in our cheeks; even its north blasts brace into new vigor the hardened children of our rugged clime. The eye is indebted to it for all the magnificence of sunrise, the full brightness of mid-day, the chastened radience of the gleaming, and the clouds that cradle near the setting sun. But for it the rainbow would want its "triumphal arch," and the winds would not send their fleecy messengers on errands round the heavens. The cloud weather would not sheds its snow-feathers on the earth, nor would drops of dew gather on the flowers. The kindly rain would never fall, nor hail-storm nor fog diversify the face of the sky. Our naked globe would turn its tanned and unshadowed forehead to the sun, and one dreary, monotonous blaze of light and heat dazzle and burn up all things. Were there no atmosphere, the evening sun would in a moment set, and, without warning plunge the earth in darkness.—But the air keeps in her hand a sheaf of his rays, and lets them slip but slowly through her fingers, so that the shadows of evening gather by degrees and the flowers have time to bow their heads and each creature space to find a place of rest, and nestle to repose.

In the morning, the garish sun would at once burst from the bosom of night, and blaze above the horizon, but the air watches for his coming, and sends at first one little ray to announce his approach, and then another, and by and by a handful, and so gently draws aside the curtain of night, and slowly lets the light fall on the face of the sleeping earth, till her eyelids open, and, like man; she goeth forth again to her labor till the evening.—*New England Puritan.*

PRESS ON.

We find the following striking sentiment, the key to fortune, in a little English periodical:

The mystery of Napolean's career was this: under all difficulties and discouragements to press on. It solves the proplem of all heroes; it is the rule by which to judge rightly of all wonderful success and triumphal marches of fortune and genius. It should be the motto of all, high and low, fortunate and unfortunate, so called—"press on," never despair, never be discouraged, however stormy the heavens, however dark the way, however great the difficulties or repeated the failure, "press on." If fortune has played false with thee to-day, do thou play true for this to-morrow. Let the foolishness of yesterday make thee wise to-day. If thy affections have been poured out like water in the desert, do not sit down and perish of this, but "press on"—a beautiful oasis is before thee, and thou mayst reach it if thou wilt. If another has been false to thee, do not thou increase the evil by being false to thyself. Do not say the world has lost its poetry and beauty; it is not so; and even if it be so, make thine own poetry and beauty, by a brave, a true and above all, a religious life.

FAVORABLE INDICATIONS FOR AFRICA.

Rev. J. L. Wilson, a missionary of the American Board at Gaboon in West Africa, has an article in the Southern Presbyterian Review, in which he specifies some features of society in Africa which favor the introduction of the Gospel. We give a sketch of some of his thoughts.

The social character of the natives is favorable. Not that they now are in the enjoyment of social and domestic peace—not that they have not, by the agency of foreigners been excited to great cruelties. But they are in their natural dispositions mild; their choice of pursuits is peaceable, and they are sociable in their natural intercourse. The African is ever ready to share with others his pleasures, and everything that he can call his own. This disposition, unfolding under the influence of the Gospel, and the agency of the Holy Ghost, lends a powerful aid to the diffusion of the Gospel.

Another favorable circumstance is, the high estimation in which the white man is held. Everywhere among the natives is found the same intense desire to see the white man, and meet his wants, and the same readiness to acknowledge his superiority. This superiority, in the hands of wicked men, has been turned to unhallowed purposes; but in the hands of a faithful missionary, it may be made an instrument of incalculable good. And the more so, since the tradition is universal in West Africa, that the white man owes all his advantages to the fact, that he has not departed from the religion which was given to the parents of the race.

In the next place, the pagan tribes here, have no attachment to any well defined system of false religion. They have a vague belief in one Supreme Being, but allow him no actual participation in the government of the world. They have some notions of a future state; they believe in evil spirits, supposed to be the spirits of wicked men now dead, and capable of inflicting injuries upon the living. But all their religious notions are fragmentary, incoherent, and capable of opposing no effectual resistance to the Gospel.

There is now a general desire among the maratime tribes for Christian teachers. Fifteen or twenty years ago, the feeling was just the reverse. Now, the superstitious dread of reading and writing has disappeared, and every tribe on the coast would gladly welcome a Christian missionary. This results mainly from a view of the secular benefits which attend the Gospel, yet it opens a wide door of usefulness.

Decided success has attended missionary efforts here. Before 1833, no Protestant mission had been established between Sierra Leone and the Cape of Good Hope. Since that period, no less than ten distinct missions have been established on the West Coast, and all are in a flourishing condition. Eight thousand children have been gathered into mission schools—more than six thousand persons have been hopefully converted from heathenism. There is a wide and effectual door open for Christianity on that continent.—*New England Puritan.*

GREAT PAY FOR LITTLE WORK.—At a late meeting in London, Sir Culling Eardly Smith stated the following facts, and invited contradiction if he were wrong.

"In the year 1842, the Pope received a sum of between £10,000 and £20,000 from the King of Naples to make a Neapolitan woman a saint. In the year 1839 or 1840, or thereabouts, the Pope received a sum of between £5,000 and £10,000 from an Indian Begum, the mother of Colonel Dyce Sombre, to say one single mass for the salvation of her soul."—*N. York Obs.*

VELOCITY OF ELECTRICITY.—Notwithstanding the almost inconceivable speed of this subtle agent, its velocity has been reduced to actual measurement, by a contrivance which is both simple and unerring. It is found to pass along a coil of wire at the rate of 200,000 miles per second.

LEISURE HOURS.—It was a beautiful observation of the late William Hazlitt, that "there is room enough in human life to crowd almost every art and science in it. If we pass no day without a line—visit no place without the company of a book—we may with ease fill libraries or empty them of their contents. The more we do, the more we can do; the more busy we are, the more leisure we have."

NEAT REBUKE.—"Are a man and his wife both one?" asked the wife of a certain red-eyed gentleman who, in a state of stupefaction, was holding his aching head with both hands, "Yes, I suppose so," was the reply. "Well, then," said she, "I came home drunk last night, and ought to be ashamed of myself." This back-handed rebuke from a long suffering, but affectionate wife, effectually cured him of his brutish propensity.

VALUE OF HONOR ON A DEATH-BED.—A distinguished character had an extraordinary mark of distinction and honor sent him by his prince, as he lay on his death-bed. "Alas said he," looking coldly upon it, "this is a mighty fine thing in this country; but I am just a going to a country where it will be of *no service* to me."—*New York Obs.*

A HINDU THE INSTRUMENT OF CONVERSION.—The Rev. Dr. Strinkopff once visited a man in Marylebone workhouse, who gave the following account of his conversion fifty years before. He said, that being in an English vessel at Calcutta, he had gone one Sunday on shore to perform some work. While he was engaged in it, a Hindu observing him, said to him, Do you call yourself a Christian? To which he replied that he did. Why, said the Hindu, does your God require you to work on the Sabbath day? To which he did not attempt to make an answer; but on returning to the vessel he found these questions incessantly recurring to his mind, till they brought him on his knees to acknowledge his ignorance and sin; and from that moment he dated his conversion to God.—*ib.*

[We are most happy to receive Mr. Layard as a Subscriber and Contributor for the Morning Star. We commend to the attention of our readers the subject of his present letter, and hope it will awaken interest enough to draw out a response from some of our native friends. By such co-operation, valuable information may be gained, and ideas suggested, of great practical importance to the active and enterprising. To such, we would say: Here stands forth a friend, ready to help you in the attainment of what may be both useful and profitable. Be true to your own interests then, and join hands with him in the undertaking.]

To the Editor of the Morning Star.

SIR,

Having at various times seen a few copies of your paper and being much pleased with the exertions made to introduce through its medium, knowledge and improvements among the inhabitants of this District, I beg you will enroll me among your Subscribers and I herewith send you my subscription.

I trust you will occasionally permit me to avail myself of your columns to lay before our Tamil brethren a few facts and theories which have for some time occupied my attention. In so doing my object is as much to gain information as to impart it and I invite your readers to come forward and offer their suggestions on the various topics broached.

And first a few facts and questions concerning Bees and their produce. In England the culture of bees is followed by rich and poor for pleasure and for profit and the profits are often large—a good hive yielding in one season from 20 to 100 lbs. of honey at 2*s.* per lb. In America I have seen much beautiful honey gathered from the wild bees, but this uncertain supply is fast giving way to the *culture* of the bee under the fostering care of the bee master. And why should we not cultivate the wild bee of this country? What is wanting but a little industry and energy at first? In the south of the island wild bees often take up their abode in houses, chatties, hollow trees, &c. and I know of one swarm which selected an old lanthorn for their hive and made good honey in it, and I am informed that a yearly supply used to be taken from a hollow in the noble Tamarind tree which overshadows my Court House. This proves that they will readily take up their quarters in covered dwellings. How long will the same swarm remain in such places and will they multiply and become domesticated?—How many varieties of bees are there which produce edible honey? I know of several very similar to the European bee, besides which there is a small black species with the Chingalese call "*Camea mimassa.*" —I am informed that in this Province there are two kinds—one frequenting *holes* in trees, the other suspending its comb from branches, is much less than the first.

Do your readers know of any one plant which is very much frequented by bees, one to which they give a decided preference? if so, how long does this plant continue in flower? I find a bean or creeper, called palla by the Tamils, very much resorted to and evidently with success from the loads my little friends carry away with them.

I must not however take up too much of your space at one time, Mr. Editor, and will therefore close my letter. Should I find that the subject engages the attention of any of your correspondents and meets with your approbation I will in my next describe one or two useful and simple hives, with the treatment adopted in Europe and India (where I am informed bees are domesticated largely, more particularly in the Nilgiris) and offer suggestions as to the mode of management best suited to this country

When this subject has been fully discussed I purpose treating of the silk spinning moths of this country and the possibility of rearing the cochineal and gum-lack insects, and rendering serviceable many of our indigenous productions.

I remain, Sir, yours, &c. E. L. LAYARD.

[For the Morning Star.]

THE JAFFNA NATIVE IMPROVEMENT SOCIETY.

The subscribers to the above Society and the Public are respectfully informed that through the kindness of the Honorable the Chief Justice, the Patron of the Society, the Committee are enabled to lay upon the Library Table, the following periodicals, viz:—

The North British Reviews; Chamber's Edinburgh Journal; the Economist; the Examiner; the Edinburgh Christian Magazine; the English Presbyterian Messenger, &c.

All who are willing to read them may read in the Library by conforming to the rules of the Society. Those who are at a distance may have the privilege of reading them at their homes by raising their subscriptions, each to *one shilling and six pence* a month. Names of subscribers will be thankfully received by the President or the Secretary and the privileges of the Society will be impartially extended to all who are willing to join the establishment.

By order of the Committee, J. BASTIAMPILLY,
Pro. Secretary.

Jaffna, Sept. 10, 1849.

A CORRECTION.

Indian and Colonial papers have published under the head of Overland Intelligence from the United States that Mr. H. Clay had been engaged in a duel and had killed his man, being himself seriously wounded.—The *Observer* of Aug. 18, adds to the intelligence the following comments:

"The wretched old man! going down to the grave a murderer, *because* he has lived a slave holder. Duelling and all wickedness have concentrated amongst those who held their fellow-men in bondage heaven's retribution on the open violation of its laws."

The quarrel alluded to is disgraceful enough to any parties, and can obtain no apologies from any right minded man; but we are too much interested in the reputation of public characters in the U. States, like that of Mr. Henry Clay, to allow this to pass without offering a statement of the facts as we have learned them, merely hinting that the logic of the Observer in this instance appears to us somewhat defective. We understand that the parties engaged in the fight alluded to, were (not Mr. H. Clay, but) Mr. Cassius M. Clay, a *zealous anti-slavery advocate*, and Mr. Joseph Turner. The quarrel occurred at a public meeting in Louisville, Kentucky, and in the heat of their strife they drew their bowie knives and mortally wounded each other. One was killed outright the other died shortly after.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last Overland, we have English dates to July 21. We give the following summary of the news.

ENGLAND.—In Parliament, on the 3d of July, the claims of the army of the Punjaub to a share of the property taken at Lahore were brought under discussion, and the Government undertook to have the subject reconsidered. On the 4th, the bill legalizing the marriage of a deceased wife's sister, after some amendments, was ordered to be reported. Mr. T. D' Evecourt, on the 11th, moved the second reading of his bill for reducing the term of Parliament from 7 to 3 years, but after a long debate, the bill was lost by a majority of 75.

The remaining Irish state prisoners O'Brien, Meagher, M' Manus and O'Donoghue, were conveyed on board the brig Swift on the 9th, for transportation to Van Diemen's Land. The proceedings were conducted with such secrecy and despatch that few persons were present and there was no public stir. Mr. Meagher said he "felt a prouder man leaving the country even thus, than many who remain in it."

The Queen was expected to visit Ireland soon, and extensive preparations were making for her reception.

The cholera was prevalent in many cities and large towns, particularly in London. The deaths in that city for the last week had been 339, more than double that of the preceding week. The increase of deaths by this disease in six weeks had been from 22 to 339.

A dreadful collision occurred at sea, on the 27th June, between the Steamer Europa on her passage from New York to Liverpool, and the *Charles Bartlett*, an American vessel. One side of the latter was stove in, and she went down in three minutes, 135 persons perishing. The accident occurred in consequence of a dense fog. The passengers were emigrants going to the U. States. About 45 persons were saved by the Europa, which sustained but little damage.

FRANCE.—The expedition to Rome has been conducted in a manner very unsatisfactory to the President and his Ministers. It is rumoured that a change in the French Ministry is at hand; and the opinion is gaining ground that soon there will be a modification if not a total change in the Cabinet. The deficit in the French Treasury for 1850, as laid before the finance committee, amounts to about £7,500,000; the floating debt to £16,000,000.

The Paris elections closed on the 9th of July. The moderate candidates were chosen, but, it is said, that not more than half the electors have availed themselves of the privilege of voting. Such seeming apathy does not augur favorably for the continuance of the republic. By a recent act of the Assembly, Gen. Changarnier has under his orders 600,000 men, and with such an immense force, his power at any time to act uncontrolled by any authority for 24 hours.

ITALY.—The city of Rome, after a gallant defence made an unconditional surrender the French troops, and on the 3d of July two of the gates were opened to the army. While the French were entering Rome, the Constituent Assembly were presenting the singular spectacle of marching in procession to the Capitol, to proclaim the constitution, which they had that day unanimously agreed to, after many months deliberation. But, one of the French General's first acts was to dissolve this assembly, to close the clubs, and to suppress the journals which had supported the republican cause against the French. Reports are contradictory as to the manner in which the French army was received by the Roman citizens. Some say with joy and shouts of praise; others with groans, hootings, and epithets of "brigands" and "assassins." All the leaders of the late Republican government have been driven from the city, with one exception.

No arrangement had been affected with the Pope, who was said to refuse all terms, and to be determined not to return to Rome until he can do so without conditions.

AUSTRIA AND HUNGARY.—The war in Hungary is exciting much attention, not only in Europe, but in other lands. At the last dates, success was principally on the side of the Austrians and their allies. They had taken the city of Debreczin, which was for a long time the capital of the Magyar rebellion. Also the cities of Ofen and Pesth, have been entered by the allied army. There has been a long and bloody battle near Komorn, in which both armies suffered greatly. Kossuth, the Hungarian leader, before leaving Pesth, issued a stirring proclamation to his countrymen, urging them by an irresistible appeal to their religious feelings, to organize a crusade against their invaders, and to make a final stand for the liberties of Hungary. He announces that the Hungarian army numbers 200,000 men. It seems probable that the country will soon witness the remarkable appearance of a whole people under arms. It is expected that many of the people will leave their homes, lay waste the country and betake themselves to the mountains or the island of the morrasses, where they will have many advantages over their enemies.

UNITED STATES.—We have news from America to July 3d. Ex-President Polk died about the 1st of June at his home in Nashville, Tennessee, of diarrhœa. There was much display connected with his funeral, and masonic ceremonies were performed over the body.—The rush of emigration to California still continues. Foreigners are said to outnumber Americans in the gold region, and there is likely to be difficulty between them. "Native American Associations" are formed and are in process of military training, the Americans contending that foreigners have no right to the mines. Gold to the value of over a million pounds has already been exported from California to various parts of the world. Notwithstanding the abundance of the gold, many persons, it is said, were about to return home in disgust, finding that the precious metal cannot be obtained without trouble, suffering, and risk.

Much sympathy is felt in the U. States in behalf of the Hungarians, and great public meetings on the subject have been held in New York and Philadelphia.

The cholera was extending throughout the country. There had been 503 deaths by this disease in St. Louis in one week. It was committing great ravages also in Mexico and Canada, and was thinning off the emigrants on the way to California. Not only was cholera troubling the gold hunters, but the American Indians had assembled in large numbers for the purpose of attacking travellers on the way to California.

[For the Morning Star.]

By what practicable means, may the sphere of usefulness of the Jaffna Friend-in-Need Society be advantageously extended and improved?

Life's a quick journey, and what should be done,
Must not be delayed, since all things move on.

That a satisfactory answer to this question is desirable will be readily admitted. Progress and amendment seem to be the order of the day. The present movements are brisk and generally to the purpose. Any stationary tendency, is incompatible with the stirring spirit everywhere operating for evil or for good. The available intelligence, and sound principles, are adequate to further the best interests of society. In like manner is the spirit of philanthropy sufficiently active to impart the right direction to that sound sense by which true principles have to benefit the social condition.

The improvement in all mental operations, necessarily affects also the instrumentality by which they are principally directed. Language is consequently becoming less susceptible of vagueness and ambiguity. It acquires more clearness, definiteness and precision. Thus thoughts and expressions being rendered more pertinent, impart naturally a similar character to actions. The subsisting relations between theory and practice are therefore profitably adapted to social interests and their susceptible prosperity.

The term charity is acquiring a comprehensive meaning, as human conceptions expand. Almsgiving signifies perhaps the minimum in the series of synonymes applicable to the abstract notion of charity. The main object of alms giving is to perpetuate existence. Though this unquestionably is an important boon, it becomes of far greater value when it is enhanced by any increase of well being. Independent of this essential companion, existence becomes a burden instead of a blessing. It is therefore a low aim in a charitable institution to prefer a minimum of relief to the destitute, indigent and helpless, instead of trying to raise these objects in the scale of humanity. Wherever the distribution of the bounties of Providence is too disproportionate, so as to render too conspicuous the extremes of superfluity and indigence the morbid condition of society is self-evident. The obvious remedy therefore is to diminish that painful disproportion.

The exercise of benevolence in concert, experience has proved to be more efficiently useful than the desultory efforts of individuals, when the management in both cases is equally judicious. By co-operation a greater quantum of good may be effected. So far the importance of charitable institutions is generally recognised. The aim of Friend-in-need Societies, is to combine the dispensing of relief, with the improvement of the mental, moral and religious state of the persons, who are thus benefitted. If to that improvement can be assigned a practical application favourable to industrial productiveness, the benefits conferred would be far more valuable. Indigence tends to prostrate all the latent energies in man. This negative state aggravates the sufferings endured by the destitute. They are not only exposed to physical distress, but to the self-torments of ennui, which are well known to those who are familiar with the abodes of the poor.

It has therefore been the laudable solicitude of some Friend-in-need and benevolent societies, to endeavor to find profitable employment for the objects relieved by their bounty. Various expedients have been resorted to with more or less success, applicable to the destitute of both sexes. In Colombo and Galle, associations of ladies have been formed with a happy effect. These ladies visit destitute females, relieve their wants, supply them with conveniences and comforts, furnish them with medical aid, and encourage all who are capable of exerting themselves to co-operate in ameliorating their own condition. For this purpose, suitable employment is sought and provided for such females. Indolence and habitual disrelish to activity have, by conciliating, persuasive and persevering efforts been surmounted. And with what results? why the increase of comforts, ensured by voluntary industry, and a considerable amendment in their own condition. Collateral advantages need not be enumerated, as they readily occur to every reflecting mind.

This admirable co-operation of a lady's association is a great desideratum in Jaffna. Who can doubt of the ample scope for the intelligence, ingenuity, enterprise and benevolence of the well disposed ladies residing in the town and its vicinity. The limited funds which can be doled out, scarcely suffice for the allotment of a mere pittance to the most destitute. Many others in all probability can only manage, in silent despair, to eke out a pitiable existence.—What else can be expected in a vegetative state of existence, with such lamentable prostration of all energies? No one with a spark of generosity can contemplate with indifference this chronic state of indigence and misery.—If so, does not the query involuntarily arise—is such a state of things irremediable? View the results of intelligent and active benevolence in Colombo and Galle! Reflect on the efficacy of an enlightened and judicious co-operation, persevered in, and can it be believed under such circumstances that the energies in Jaffna will be allowed to droop for want of exercise?

Let but the committee of management diverge from the beaten and easy track hitherto pursued; let a candid appeal be made to the well disposed ladies of Jaffna; and their valuable association will soon be formed. With the aid which the committee can and will afford, the ladies soon will become efficient competitors for extending the sphere of operations of the Friend-in-need society. The distribution of money can be at best a secondary consideration, when the more valuable properties in human nature require to be called forth. Productive industry is however a latent provision until it is brought into exercise; and then its efficiency and results begin to be gradually developed.—In this active spirit of enterprise would diffuse through all these agencies of benevolence and mercy. [To be concluded.]

SHIPPING INTELLIGENCE.

POINT PEDRO.—ARRIVALS AND DEPARTURES.—*Arrived Aug.* 9, Schooner Caroline, G. Freywer from Trincomalie August 16, bound for Colombo, cargo sundries, passenger A. A. Brize, Esq. Sailed on the 20th for Colombo.

August 23d.—Arrived Schooner Anjaletchimy, L. Gregory from Batticalne August 16th, Trincomalie August 20th, bound for Negapattam, cargo 170 satin wood pillars, passengers Rev. Messrs. Brunt, Visiomo, Capinella and 40 natives. Sailed the same day for Negapattam, cargo as above, passengers none.

September 3d.—Arrived at Tondamanaar Sir Beonis, R. Dudman from Point de Galle Aug. 30th, bound for Calcutta in ballast.

September 4th.—Arrived Cutter Veraletchimy, S. Vahoopillay from Batticaloe Aug. 25th, Trincomalie September 1st, bound for Pondicherry, cargo 190 Halmonead logs, &c. passengers Mr. R. de Hoedt and four natives.

September 5th.—Arrived, Schooner Mahamadoo Meramadam, P. Marian from Batticaloe Aug. 25th, bound for Madras cargo 500 cwt Copperas, passengers 10 natives.

KAITS.—*August 21st, 1849.—Sailed* Brig Adivermetchimy, S. Fernando, for Colombo, cargo tobacco. *Sailed* Schooner Praviania Maria Joseph de Saint Anna, Savarimooto for Negapatnam, in ballast.

August 22d.—Arrived Brig Fattal Jubad, J. Necolan from Colombo Aug. 15th, Paumban Aug. 20th, bound for Karacal and Negapattam, cargo seven packages sugar candy. Sailed Aug. 23d for Negapattam.

August 23d.—Sailed Schooner Caroline, G. Freywer for Colombo, cargo tobacco, passengers Messrs. A. Brize, F. Gray and servants.

Sailed Brig Mohey den Box, A. Marisal for Negapattam in ballast.

August 25th.—Arrived Jaffna Brig Providence, S. Walliser, from Colombo Aug. 22d bound for Jaffna, cargo arrecants, &c. passengers P. A. Dyke, Esq. and 2 servants.

August 26th.—Arrived Brig Fattel Rayman, M. Savarimooto from Colombo August 20th, Paumban 25th, bound for Jaffna, cargo Arrack, passengers Mr. Geo. F. Arndt and 25 natives.

Arrived Schooner Mahamado Maulin Saydo Box, Bastiampillay from Colombo August 23d, Paumban 25th, bound for Todpootooray, cargo Gunny bags. Sailed August 27th for Toppootooray.

*August 27th.—*Arrived Schooner Adiveraletchimy, C. Anthony, from Colombo August 22d, Paumban August 25th, bound for Jaffna, cargo sundries, passengers 10 natives.

August 31st.—Arrived Schooner Prebeante Maria Joseph de Santana, Savarimooto from Negapattam Aug. 25th, Karacal Aug. 26th, touched at Valvettytooray Aug. 29th, bound for Colombo, cargo rice and sundries.

Sailed Sept. 3d for Colombo, passenger Rev. Messrs. Garcia and Priori.

Aug. 31st.—Arrived Brig Addetchimy, Vastiampillay from Tranquebar Aug. 20th, touched Valvettytooray bound for Colombo, cargo rice. Sailed Sept. 3d for Colombo.

Aug. 31st.—Arrived Schooner Ally Cader Box, Anthonipilly from Colombo Aug. 27th, Paumban Aug. 30th, bound for Negapattam, cargo arrecants, &c. Sailed the same day for Negapattam.

Aug. 31st.—Sailed Schooner Ceylon Merchant, Bastian for Colombo, cargo rice.

Sailed Brig Faitle Barry, Seyado Meralebbe for Calcutta cargo chanks.

September 1st.—Sailed Schooner Adiveraletchimy, C. Anthony for Valvettytooray, Mullative, Trincomalie and Batticaloe, cargo sundries, passenger P. F. Flandorka, Esq.

September 2d.—Sailed Schooner Sarabolechimy, Tamby-cando for Calcutta, cargo chanks.

September 2d.—Sailed Brig Providence, S. Walletisar for Ammapattam, cargo gunnies.

September 4th.—Sailed Brig Fattal Rayman, Savarimooto for Adirampattam in ballast.

Sept. 5th.—Sailed Schooner Adivsayerletchimy, S. Marisal for Colombo.

Sept. 6th.—Arrived Schooner Adivisayerletchimy, S. Marsal, from Jaffna Sept. 3d, bound for Colombo, cargo sundries. Sailed April 8th for Colombo.

September 9th.—Arrived Schooner Caroline G. Freywer from Colombo Sept. 7th, Paumban Sept. 8th, bound for Jaffna and Madras, cargo sundries, passengers for Jaffna, F. Gray, Esq. A. Grace, Esq., George Whiting, Esq and servant, and one native—Passengers for Madras, W. Ferguson, Esq and servant, Mons. Boisel, Mons. Aubert, Mr. Maunity, Mrs. Cherriman, Mr. Rollen, and one European seaman.

Sailed Sept. 10th, additional passengers for Madras Rev. Messrs. Spaulding, Percival and Hoisington, Mr S. Percival Mrs. Hoisington and children; Miss Minor.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.